

בס"ד. ברכת כ"ק אדמו"ר שליט"א
 ערב יום הכיפורים ה'תשמ"ט
 — בביהכנ"ס, לאחר תפלת מנחה —

בלתי מוגה

א. "פותחין בברכה" — כפי שלמדים מפתיחת התורה, שהיא באות ב"ת, ר"ת ברכה¹.

ואם הדברים אמורים בפתיחת כל דבר ודבר, באיזה ענין שיהי, בכל השנה כולה — עאכו"כ בעניני תומ"צ, ובימי סגולה, ובזה גופא — זמן מסוגל ביותר של ערב יום הכיפורים, שהוא בסיום הארבעים יום (מר"ח אלול עד יוהכ"פ²), שבמשך ארבעים ימים אלו עולים מחיל אל חיל (באופן של "מעלין בקודש"³) בכל עניני ברכה,

החל משבת מברכים החודש אלול, שאז מברכים חודש אלול, ועל ידו — כל השנה כולה, שתהי' שנה מבורכת בכל:

ואח"כ — מר"ח אלול, חודש הרחמים, ה"ז זמן של "מלך בשדה"⁴;
 ובזה גופא — מח"י אלול, המכניס חיות בכל עניני אלול⁵;

ובסיום החודש — ימי הסליחות, שמתחילים תמיד "במוצאי מנוחה" (וכפרט בשנה זו שהיו בהם ב' שבתות), ושבת ענינה עונג ושמחה ("וביום שמחתכם — אלו השבתות"⁶),

וסיומו של אלול ממש — ערב ראש השנה, שאז יודעים כבר שזוכים בדין (כדאיתא בטור בשם המדרש⁷);

ואח"כ — שני ימי ראש השנה, שה"דין" דר"ה ענינו גבורה מלשון תגבורת, תגבורת החיות⁸, והוספה בברכה באופן של איך-ערוך; ובזה גופא — העלי' מיום ראשון, "דינא קשיא"⁹, ליום שני¹⁰ — "דינא רפיא"¹¹,

ואח"כ מוסף והולך במשך כל עשי"ת¹² — שענינם תשובה עילאה [כנרמז בלשון הרמב"ם¹³ שבימים אלו התשובה "היא יפה ביותר"], שהיא מתוך

10 אף ששני ימים דר"ה הם "כיומא אריכתא" (ראה בארוכה שו"ע אדה"ז או"ח סת"ר ס"ג ואילך) — מ"מ, יש ענינים שבהם שני הימים דר"ה חלוקים זמ"ז.

11 פע"ח שער ר"ה פ"ד ואילך.

12 מתחיל מר"ה עצמו, שגם הוא נכלל בעשרת ימי תשובה, כמשנת כמ"פ שבר"ה ויהכ"פ יש שני ענינים: א) חלק מעשרת ימי תשובה. ב) ענינם העצמי שלמעלה מעשרת ימי תשובה, וכדייק הלשון עשרה ימים שבין ר"ה ליהכ"פ (ראה לקו"ש יוהכ"פ תשמ"ה. וש"נ).

13 הל' תשובה פ"ב ה"ו.

1 ראה לקו"ש חכ"ד ע' 641 הערה ד"ה פותחין בברכה. וש"נ.

2 פרש"י עקב ט, יח. טושו"ע או"ח ר"ס תקפא ובנ"כ שם.

3 ברכות כח, א. וש"נ.

4 לקו"ת פ' ראה לב, ב. ובכ"מ.

5 ראה לקו"ש חי"ט ע' 250 ואילך. וש"נ.

6 ספרי בהעלותך יו"ד, יו"ד.

7 או"ח סו"ס תקפא. ירושלמי ר"ה פ"א ה"ג.

8 ולא כדי לחייב את בני ח"ו — שהרי כבר

מערב ר"ה יודעים שזוכים בדין כנ"ל.

9 דאף שענין ה"דין" דר"ה הוא תגבורת החיות, מ"מ ה"ז "דינא קשיא".

"שמחה¹⁴ רבה¹⁵ — עאכו"כ בסיום עשרה ימים אל, ערב יוהכ"פ.

ועל כל זה — באה מעלת היום (דערב יוהכ"פ) עצמו, שעליו אמרו¹⁶ "כל האוכל ושותה בתשיעי, מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי", היינו, שבאכו"ש של עיו"כ ישנה המעלה של שני הימים דעיו"כ ויו"כ [שלכן צריכים לאכול בעיו"כ "כפי ערך ב' ימים"¹⁷].

וכמבואר בארוכה בפע"ח¹⁸, שהתענית דיו"כ הוא "סוד אכילה ושתי פנימית", והאכו"ש דערב יו"כ שהיא "אכילה חיצונית", היא ההכנה לה"אכילה פנימית" דיו"כ.

ובאותיות פשוטות, ובעבודה בפועל ("והחי יתן אל לבו"¹⁹):

התענית דיוה"כ נקראת בשם "אכילה (פנימית)", משום שאין כוונת הצום לפעול העדר החיות, אלא אדרבה, "לחיותם ברעב"²⁰, שה"רעב" דיוהכ"פ ממשיך חיות באדם (עד לאופן של "להחיותם", כמבואר בכ"מ הדיוק בזה)²¹. ומעלה זו מתחילה כבר בערב יו"כ, שע"י האכילה ושתי דערב יוהכ"פ נחשב כאילו התענה גם "בעשירי", כנ"ל.

ויש להוסיף, שלפי קביעות שנה זו, חל ערב יו"כ ביום ג' בשבוע — "יום שהוכפל בו כי טוב"²², ע"ד המעלה הכפולה דערב יו"כ — "כאילו התענה בתשיעי ובעשירי"²³,

[ולהעיר שנכנסים ממנו ליום רביעי בשבוע, כנגד "יהודה"²⁴ — הרביעי בבני יעקב, שממנו בא משיח צדקנו, נצר משבט יהודה — יבוא ויגאלנו תיכף ומיד ממש, ו"לא עיכבן אפילו כהרף עין"²⁵].

ב. נוסף על כל המעלות האמורות לעיל — ישנן גם המעלות של שנה זו בפרט, שהיא שנה מיוחדת עם הרבה מעלות:

א) שנה זו באה לאחרי העבודה של שנה שעברה שהיתה שנת "תְּשֻׁמַח" ו"תְּשֻׁמַח", וגם "שנת הקהל" — "הקהל את העם", האנשים והנשים והשף.

ב) שנה זו היא שנה מעוברת, שיש בה ימים מרובים משל שנה פשוטה (ועוד יותר משנת חמה) — דבר המורה שכל עניני השנה הם באופן של הרחבה.

14) אגה"ת ספי"א.

15) דאע"פ שגם תשובה כפשוטה צ"ל מתוך שמחה — במכ"ש וק"ו מכל עניני תומ"צ שצ"ל מתוך שמחה, ועאכו"כ תשובה שבכחה לתקן החסרון שבכל המצוות — מ"מ תשובה כפשוטה שייכת לענין של היפך כו', משא"כ תשו"ע, שהיא "בשמחה רבה". וי"ל שתשובה נ"לאה כולל ג"כ "עילאה" בענין השמחה.

16) יומא פא, ב. וש"נ.

17) כמבוא בסידור אדה"ו שהוא שווה לכל

נפש.

18) שער יוהכ"פ פ"א.

19) קהלת ז, ב.

20) תהלים לג, יט.

21) ראה לקו"ת שה"ש יד, ב. ובכ"מ.

22) פרש"י בראשית א, ז (מב"ר פ"ד, ו).

23) ואוכלים בו שתי סעודות כו'.

24) ולהעיר גם על השייכות דיום רביעי, שבו נתלו המאורות, לשנת הניבור.

25) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

(ג) מספר הימים של שנה זו הוא — שפ"ג ימים, אותיות פג"ש, המורה

על:

(א) אחדות ישראל, שכל ישראל "נפגשים" זה עם זה, עד שמתאחדים יחד באחדות גמורה — "אחד באחד יגשו ורוח לא יבוא ביניהם"²⁶. (ב) ענין הגאולה, שכן שלימות ההתאחדות דכל ישראל תהי' בגאולה האמיתית והשלימה, כשיקויים היעוד (מהפטורת פ' "ויגש אליו יהודה") "וקרב אותם — "עץ יוסף" ו"עץ יהודה" — אחד אל אחד גו' והיו לאחדים בידך"²⁷, המורה על ההתאחדות בין כל הסוגים שבבנ"י, הנחלקים בדרך כלל לשני הסוגים דיוסף ויהודה — "תלמוד" ו"מעשה"²⁸ (כמבואר בארוכה בדרושים עה"פ "ויגש אליו יהודה"²⁹).

ויש לקשר זה עם ימים אלו — עשרה ימים שבין ר"ה ליוהכ"פ — ע"פ המבואר בדרושים עה"פ³⁰ "אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם" (שקורין לעולם לפני ר"ה), ד"כולכם" היינו שבנ"י מתאחדים יחד באחדות אמיתית, "לאחדים כאחד"; וזה גופא — באופן של "נצבים", מלשון "נצב מלך"³¹, והא בהא תליא, כי האחדות של כל ישראל באופן של "לאחדים כאחד", באה עי"ז שנתגלה בכאו"א ניצוץ מלך המשיח שבז"ל³² (שמפני ניצוץ זה, הרי הוא בבחינת "נצב מלך").

וגילוי ניצוץ המשיח שבכאו"א ממהר עוד יותר את התגלות המשיח בפשטות, בגאולה האמיתית והשלימה למטה מעשרה טפחים.

(ד) סימן השנה (ע"פ מנין בנ"י³³ — שנת תשמ"ט — פירושו מלשון "תשמט ידיך"³⁴, והרמז — שהקב"ה משמט כל החובות של בנ"י (שנקראים אחים למקום³⁵), ונשארו רק זכיותיהם של ישראל (כולל ג"כ הזכיות הבאות ע"י שמהפכים הזדונות לזכיות³⁶ — שזכיות אלו הן זכיות נעלות ביותר) — והרי השנה שנת זכיות רבות, עד לזכות העיקרית — שנת גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ולא עיכבן אפילו כהרף עין.

ג. וכאן המקום לבאר רמז גם בראשי תיבות של "תשמ"ט"³⁷ — ובשני

תפוצות ישראל, ובזמננו — קרוב לומר בכל תפוצות ישראל.

26 איוב מא, ח.

27 יחזקאל לו, יז.

28 וכן ב"תלמוד" גופא — לימוד המביא לידי מעשה, או לימוד באופן ד"גידיל תורה ויאדיר" (ראה חולין סו, ב).

29 ראה לקו"ש חכ"ה ע' 263. וש"נ.

30 לקר"ת ר"פ נצבים.

31 מ"א כב, מת. וראה אוה"ת נצבים ס"ע א"ר אילך.

32 ראה מאור עינים ס"פ פינחס.

33 מנין ע"פ תורה — נוסף לכך שגם מנהג

ישראל תורה היא, ובפרט שמנין זה נתקבל ברוב

בלתי מוגה

34 ל' הכתוב — ראה טו, ג.

35 קה"ר פ"ד, ח. זח"ב קכב, רע"א. ועוד.

36 ע"י עבודת התשובה, הנרמזת באות

ראשונה ד"תשמ"ט", כדלקמן ס"ג.

37 שענין הר"ת הוא דרך הלימוד ע"פ תורה.

ואף שר"ת הוא רק ענין של רמז, הרי ע"י

שמבארים זה בריבוי, באופן המובן לאנשים נשים

וטף (ובפרט שפרט השנה — תשמ"ט — מפורסם

לכל, גם לטף), נעשה זה ענין גלוי לכל לאנשים נשים

וטף.

אופנים:

(א) "תהא שנת מעשים טובים". ויש לומר, שה"תי"ו" רומזת ג"כ על "תשובה", שהיא הפועלת שהמעשים יהיו "מעשים טובים" ומאירים (כמבואר בכ"מ³⁸ בפירוש ל' חז"ל³⁹ "תשובה ומעשים טובים"), והיינו, שע"י הקדמת ענין התשובה (הנרמזת ב"תי"ו" ד"תשמ"ט") — הרי זה פועל "תהא שנת מעשים טובים", שבודאי תהי' שנה מלאה עם מעשים טובים ומאירים.

(ב) "תהא שנת משיח טובה" — דכאשר השנה היא שנת "מעשים טובים" (ובהקדמת התשובה), הרי זה פועל תוספת ברכה ב"שני משיח", עד שודאי הדבר ששנה זו תהי' "שנת משיח טובה".

ויש להוסיף — שבשני ר"ת אלו מודגש גודל מעלתם של ישראל, שע"י עבודתם פועלים חידוש גם למעלה כביכול.

ביאור הענין:

המצוות ה"ה מצוותיו של הקב"ה, ועד שהן מתייחסות אל העצמות⁴⁰, סתימא דכל סתימין, וא"כ מובן בפשטות גודל הטוב והברכה שישנה במצוות מצ"ע; ואעפ"כ, ע"י עבודת התשובה של איש ישראל פועלים שמעשים אלו יהיו נקראים "מעשים טובים", זאת אומרת, אשר ההוספה במעשה המצוות הנפעלת ע"י עבודת התשובה גדולה עד כדי כך, שבערך למעמד ומצב המצוות שלפני זה, נקראות המצוות בשם "מעשים טובים", כאילו רק עתה נעשו "מעשים טובים"!

ועד"ז בר"ת השני — "תהא שנת משיח טובה": כיון שהמדובר ב"שני משיח", הרי מובן ריבוי הטוב, עד לטוב בלי גבול, שישנו בלאו הכי בשנים אלו; ומ"מ פועלים בני" (ע"י מעשים טובים שלהם), שבשני משיח גופא, תהי' שנה זו — שנת משיח טובה, שהיא "טובה" אפילו בערך לכל עניני הטובה הכי מופלאים ב"שני משיח" שלפני זה.

ויכולת זו בבני, להוסיף "טובה" גם במצוותיו של הקב"ה (וב"שני משיח"), באה מצד זה שישאל וקוב"ה כולא חד ממש, למעלה אפילו מאחדות אוריי"תא וקוב"ה (כי ישראל קדמו לתורה)⁴¹, כמ"ש בפרשת השבוע⁴² "כי חלק הוי' עמו יעקב חבל נחלתו", שישאל הם חלק מן העצם, ולא רק "חלק" אלא נקראים "תאומתי"⁴³ — שבני והקב"ה הם כמו תאומים ממש, וכמבואר בלקו"ת³⁰ ד"ה אתם נצבים, בפירוש "לעברך בברית"⁴⁴, שהכריתת ברית בין

38 לקו"ת מטות פב, א. דרושי שמע"צ פה,

בעומר שנה זו). וש"נ.

א. שה"ש יז, ג.

42 האזינו לב, ט.

39 אבות פ"ד מי"ז.

43 שה"ש ה, ב ובשה"ש"ר עה"פ.

40 ראה סה"ש תר"ש ס"ע 190 ואילך.

44 נצבים כט, יא.

41 ראה ד"ה פתח ר"ש תשל"ד (קונטרס ל"ג

הקב"ה וישראל היא "כמ"ש⁴⁵ אשר כרתו את העגל ויעברו בין בתריו, כלומר להיות שניהם עוברים בתוך גוף אחד להיות לאחדים", היינו שהם כמו שני בתרים של "גוף אחד" — וכיון שכן, ניתן לבניי הכח שע"י עבודתם ("למעשה ידיך תכסוף"⁴⁶) מוסיפים "טובה" גם בעניני טוב וקדושה, וגם בתורה.

[ובזה מובן פירוש הנפלא בלקו"ת (בדרושים לש"ש⁴⁷) עה"פ⁴⁸ ונשלמה פרים שפתינו — "גדולה תשובה יותר מכל הקרבנות", שעבודת התפלה ("שפתינו"), שהיא במקום קרבנות, בהקדמת עבודת התשובה ("שובה ישראל עד ה' אלקיך"⁴⁹), הרי היא למעלה מהקרבנות עצמן. שע"י עבודת התשובה של בניי באופן של תשובה עילאה — "שובה ישראל עד ה' אלקיך", שמשום זה מגיעים ל"קחו עמכם דברים, היינו התעוררות י"ג מדות הרחמים" — הרי לא זו בלבד ש"שפתינו" הן תשלומין ל"פרים", אלא עוד זאת, ש"שפתינו" פועלים שלימות בה"פרים" ("ונשלמה" מלשון שלימות⁵⁰). והיינו, לפי שע"י תשו"ע מתגלה שורש הנשמה בעצומ"ה ית', שלמעלה מהתורה, ועי"ז מוסיפים שלימות בענין הקרבנות⁵¹.

וזהו ענינה המיוחד של שנה זו (כפי שנרמז בר"ת של סימן השנה) — שבה מתגלה כחם של ישראל להוסיף בעניני קדושה, עד להמשיך בהם "טוב" חדש במדה גדולה כזו, שרק עתה נקראים בשם "טוב" (כנ"ל).

ד. ויש לקשר זה גם עם העובדה ששנה זו היא שנת העיבור — כי זהו ענינה של שנת העיבור, שבנ"י פועלים שינוי בטבע העולם כפי שנקבע ע"י הקב"ה:

מצד טבע הבריאה, שנת חמה גדולה משנת לבנה, ואין כל הכרח להשוותם; אבל כשנתן הקב"ה את תורתו לישראל עם קרובו (ועד שהם נקראים בנו יחידו, כתורת הבעש"ט⁵²) — ניתן להם הכח לתקן ולהשוות בין שנת חמה לשנת לבנה, ועד שפועלים ששנת הלבנה תהי' יותר גדולה משנת החמה (שהרי בשנת העיבור יש יותר ימים ממספר ימי שנת החמה),

שזהו ע"ד העילוי שיהי' לעת"ל, שלא זו בלבד ש"והי' אור הלבנה כאור החמה"⁵³ (שניהם בשווה), אלא עוד זאת, ש"נקבה תסובב גבר"⁵⁴, שאור הלבנה (אור המקבל, נקבה) יהי' למעלה מאור החמה (אור המשפיע, גבר),

ועד"ז בין הקב"ה ובנ"י (שנקראים איש ואשה), שהקב"ה נותן כח לישראל שתהי' "נקבה תסובב גבר", שבנ"י מוסיפים גם בעניני טוב וקדושה

50) ראה לקו"ת פ' ראה ל, רע"ג.
 51) ראה סה"מ מלוקט ח"א ע' קע.
 52) כש"ט הוספות סקל"ג.
 53) ישע"י ל, כו.
 54) ירמי' לא, כא.

45) ירמי' לד, יח.
 46) איוב יד, טו.
 47) סז, סע"ד.
 48) הושע יד, ג.
 49) שם, ב.

שלמעלה כנ"ל.

ויש לומר, שזהו ג"כ א' מהפירושים בזה ששנת העיבור נקראת בשם "שנה תמימה"⁵⁵ — שיש בזה רמז לא רק על התמימות והשלימות בהשנה, אלא גם על התמימות (ושלימות) של ישראל (העושים את השנה לשנת העיבור) — שהכח לפעול "תמימות" בהשנה הוא מצד ה"תמימות" של ישראל, שהם חד עם הקב"ה — "תמים תהי' עם ה' אלקיך"⁵⁶. וי"ל, "תמימה" גם מלשון "תאומה" (ע"ד מחז"ל⁵⁷ — "תמתי — תאומתי"), שבנ"י הם כמו "תאומים" להקב"ה (כנ"ל).

ה. ענין הנ"ל — ההוספה בעניני טוב וקדושה שלמעלה ע"י עבודת ישראל — הוא ג"כ נקודת העבודה של תחילת השנה, בעשרה ימים מר"ה עד יוהכ"פ, שאז הוא הזמן ד"בנין המלכות", כמבואר בקבלה⁵⁷, שבכל יום מעשרת ימים אלו בונים ישראל ספירה אחת של ספירת המלכות, עד שביוהכ"פ (סיום עשרת הימים) נעשית ספירת המלכות פרצוף שלם.

זאת אומרת, שבנ"י הם הבונים, ע"י עבודתם הם, את ספירת המלכות שלמעלה, וכלשון חז"ל⁵⁸ — "שתמליכוני עליכם", שבנ"י ממליכים את הקב"ה ועושים אותו כביכול למלך.

וזהו מה שהעבודה דעשי"ת (הזמן ד"בנין המלכות") היא מצד יחידה שבנפש (כפירוש אדה"ז⁵⁹ במחז"ל⁶⁰ "כאן ליחיד" — "יחידה שבנפש") — לפי שכח זה בבנ"י, "לבנות" ספירת המלכות דלמעלה, הוא מצד עצם הנשמה, יחידה שבנפש, המיוחדת עם יחידו של עולם, ישראל וקוב"ה כולא חד (כנ"ל). ושלימות גילוי היחידה היא ביוהכ"פ (שאו הוא הגמר ושלימות דבנין המלכות), שלכן נקרא בשם "אחת בשנה"⁶¹, ד"אחת" היינו "יחידה" (כדאי בתוס'⁶²), שזהו"ע עבודת הכה"ג בקה"ק — יחידה בזמן (יוהכ"פ) ובמקום (קה"ק) ובבנ"י (כה"ג)⁶³;

ועד"ז הוא אצל כאו"א מישראל, שעבודתו ביוהכ"פ היא ע"ד עבודת כה"ג בקה"ק, כפי שאומרים בסדר עבודה "כמו ששמעת תפלת כה"ג כו' כן מפינו תשמע ותושיע"⁶⁴, ועד לתכלית השלימות שבזה, כנ"ל בפירוש "ונשלמה פרים שפתינו" — "ונשלמה" מלשון שלימות.

והיינו משום שביוהכ"פ דומים ישראל למלאכים⁶⁵, ועוד למעלה

61 ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

62 ד"ה עד אחת — מנחות יח, א.

63 ראה סה"מ מלוקט ח"א ע' רמח. ועוד.

64 וראה רש"י יומא לו, ב (ד"ה ההוא דנחית).

65 ראה שו"ע אדה"ז או"ח סתרי"י ס"ט.

סתרי"ט ס"ט.

55 בהר כה, ל. ערכין לא, א — במשנה.

56 שופטים יח, יג.

57 פע"ח שער ר"ה שער הכוונות דרושי ר"ה.

סידור האריוזל סדר עשי"ת.

58 ר"ה טז, סע"א. וש"נ.

59 לקו"ת תבוא מג, סע"ד.

60 ר"ה יח, א. וש"נ.

ממלאכים⁶⁶, עד לגילוי יחידה שבנפש, שלכן הוא יום שנתחייב בחמש תפלות — כנגד יחידה, שהיא בחי' החמישית שבנפש, המיוחדת עם עצומה ית'⁶⁷, "החמישית לפרעה"⁶⁸ — "דאתפריעון ואתגליין מיני' כל נהורין"⁶⁹.

והתחלת גילוי יחידה ביוהכ"פ היא בערב יום הכיפורים — ה"ערב" וההכנה ל"יום שנתחייב בחמש תפלות", באופן שכבר בסיום ערב יוהכ"פ "מוכנים" כל עניני יוהכ"פ;

ובפרט ע"פ המבואר לעיל (ס"א) בענין "כל האוכל ושותה בערב יוהכ"פ כאילו התענה בתשיעי ובעשירי", שבאכילה דערב יוהכ"פ ישנה המעלה דה"אכילה פנימית" של יוהכ"פ.

ויש לומר, שענין זה מודגש באמירת "על חטא" בתפלת מנחה של ערב יוהכ"פ⁷⁰ — ע"ד אמירת "על חטא" בתפלות יוהכ"פ.

ואע"פ שבערב יוהכ"פ אומרים אותו רק בלחש, הרי אדרבה, האמירה ב"לחש" מורה על עילוי נעלה יותר, ע"ד העילוי ד"קלא פנימאה", מצד פנימיות הנפש, המגעת בפנימיות שלמעלה (וההמשכה שעי"ז היא בפנימיות של בני", עד לפנימיות של כל העולם כולו, שזהו ענינו של משיח — בחי' יחידה של בני" ודכל העולם⁷¹).

ויש לומר, דזה שאמירת "על חטא" בערב יוהכ"פ היא רק בלחש (ולא גם עם הש"ן, כביוהכ"פ), מורה על עילוי נעלה יותר — שבני" אין צריכים לכח הציבור, כי בערב יוהכ"פ יכול כל יהודי בתור יחיד לפעול כמו תפלת הציבור במשך כל השנה כולה (ע"ד שאמרו חז"ל⁶⁰ בנוגע לעשיית" בכלל — "כאן ליחיד"), והיינו משום שאז העבודה היא מצד יחידה שבנפש.

ויש להוסיף, שגם בענין "בנין המלכות" (הבא מצד יחידה שבנפש, כנ"ל) מצינו מעלה בערב יוהכ"פ לגבי שאר עשיית", כמבואר בפע"ח⁷² שאז "בונים" ב' ספירות שבמלכות (לעומת שאר הימים שאין בהם אלא בנין ספירה אחת) — לפי שבנין ספירה האחרונה שבמלכות (השייכת לעשירי) מתחיל כבר מיום התשיעי. ונמצא, שכח זה בבני" להוסיף למעלה, עד להענין של "בנין המלכות" — הוא בהדגשה יתירה בערב יוהכ"פ (שאו "בונים" ישראל שתי ספירות של ספירת המלכות).

ו. ומכל הנ"ל מובן גודל העילוי של זמן מסוגל זה דערב יוהכ"פ שנת

(69) זח"א רי, א.

(70) שו"ע אדה"ז שם ר"ס תרו.

(71) ראה רמ"ז לזח"ב מ, ב (מק"מ קמז, ב).

ולזח"ג רס, ב (מק"מ קצ, ב).

(72) שם פ"ב ופ"ה.

(66) ראה לקו"ת דרושי ש"ש שם.

(67) וענין זה (גילוי שורש נש"י) מתגלה באופן

של שמחה בשמח"ת, שאז ישראל "משמחים" את

התורה, שזהו מצד שורש נש"י שלמעלה מהתורה.

(68) ראה לקו"ת ס"פ פינחס. ובכ"מ.

תשמ"ט — "(תשובה) תהא שנת מעשים טובים", "תהא שנת משיח טובה" — שבו מודגש כחם של ישראל להוסיף "טוב" אמיתי בכל עניני טוב וקדושה, ומזה מובן ג"כ גודל העילוי של הברכות והאיחולים שבני מברכים איש את רעהו בזמן מסוגל זה,

דנוסף על מעלת ענין הברכה בכל עת, שבה בא לידי ביטוי גודל אהבתם של ישראל איש לרעהו, עד לאופן של "ואהבת לרעך כמוך"⁷³, "כמוך" ממש, עאכו"כ כשמברכים בעת רצון דזמן מנחה, שאפילו אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה⁷⁴,

וכ"ש וק"ו לאחרי תפלת מנחה בערב יוה"כ^פ, שאז האיחולים הם מתוך התעוררות גדולה [כמדת ההתעוררות של כל יהודי בערב יוה"כ^פ], [ובפרט כשנוסף על מעלת הזמן — ישנה מעלת המקום, שמברכים במקום שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה⁷⁵ ומגדלין בו צדקה, והוא מקום תפלה לימוד וצדקה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו], הרי בערב יוה"כ^פ בשנה זו יש סגולה מיוחדת להוסיף עוד יותר בכל עניני ברכה, עד להוספה אמיתית.

ומה גם כאשר מקשרים זאת עם החלטות טובות להוסיף בכל עניני טוב וקדושה,

ובמיוחד — בעניני "בנין", החל מ"בנין המלכות" (העבודה דעשרה ימים אלו), ומזה — ההוספה בכל בנינים של קדושה, בנינים בגשמיות — בנין של תורה, בנין של תפלה ובנין של צדקה,

ועד לבנינים (שמלכתחילה הם בנינים) של רשות — שגם הם בנינים של קדושה, כי זוהי שליחותו של יהודי, לעשות מגשמיות שלו — רוחניות, שכ"ז ממהר עוד יותר השלמת הבנין של בית המקדש השלישי, "מקדש אדני כוננו ידיך"⁷⁶, בגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש.

ז. ויהי רצון, שע"י ההחלטות טובות להוסיף בכל עניני קדושה [נוסף על ריבוי הזכיות עד אין קץ ועד אין גבול שכבר "אסף" כאו"א מבנ"י, אנשים נשים וטף, עד עתה⁷⁷], כולל ג"כ ההחלטה להוסיף בקיום מצות "ואהבת לרעך כמוך", שזוהי כל התורה כולה⁷⁸,

ובפרט שמתחילים בזה תיכף ומיד⁷⁹, ע"י שכאו"א מאחל ומברך את

היודי בלחש בתפלת המנחה (וכנ"ל ס"ה).

73 קדושים יט, יח.

74 ברכות ו, ב.

75 מגילה כז, רע"א.

76 בשלח טו, יז.

77 78 כולל מעלת התשובה, ובפרט לאחרי אמירת

79 שבת לא, א. וראה תו"כ ופרש"י עה"פ.

79 נוסף על אמירת "הריני מקבל כו", קודם

תפלת שחרית ביום זה, וכן בכל עשי"ת שלפנ"ז.

73 קדושים יט, יח.

74 ברכות ו, ב.

75 מגילה כז, רע"א.

76 בשלח טו, יז.

77 78 כולל מעלת התשובה, ובפרט לאחרי אמירת

79 שבת לא, א. וראה תו"כ ופרש"י עה"פ.

79 נוסף על אמירת "הריני מקבל כו", קודם

תפלת שחרית ביום זה, וכן בכל עשי"ת שלפנ"ז.

רעהו ואת כלל ישראל [אם כדיבור, או עכ"פ במחשבה, ש"לפניך נגלו כל תעלומות", ובפרט המחשבה וההתעוררות של יהודי בערב יוהכ"פ] — לכל טוב רוחני וגשמי, עם כל הברכות וההצלחות האמורות בתורה, ושנדפסו בסידורים, ועד לתחינות שאמרות נשים צדקניות בישראל,

ונוסף על זה — מסיימים עם ענין של נתינה לצדקה, ונתינת "לעקאח" (לא לו שעדיין לא לקחו⁸⁰), שענינה — ברכה לשנה טובה ומתוקה⁸¹ (כמתיקות ה"לעקאח") —

שע"י כל ענינים אלו, בודאי ובודאי שכבר נפסק לכל אחד ואחת מישראל חתימה וגמר חתימה טובה לשנה טובה ומתוקה,

ועד שכבר נמשכו באופן גלוי כל הברכות הנרמזות בכ"ב אותיות, שבכל אחת מהן נרמזות כו"כ ברכות,

וכרגיל מזכירים אחת (או שתיים) מהן — ששנה זו תהי' (והרי היא):

שנת אורה,

שנת ברכה,

שנת גילה,

שנת דיצה,

שנת הוד והדר,

שנת ועד טוב,

שנת זכיות גדולות,

שנת חיים טובים וארוכים,

שנת טובה גדולה,

שנת יעודים טובים,

שנה כלכלה,

שנת לימוד,

שנת מרומים,

שנת נסים גדולים,

שנת סימן טוב וסייעתא דשמיא,

טוב" ומל"ת (אל תעזובו").

אבל פשטות הענין דנתינת לעקאח, לפי הבנת אנשים נשים וטף (שלוקחים ה"לעקאח") — שבודאי גם זה הוא אמת לאמתו — שייכת לברכת לשנה טובה ומתוקה, ככפנים.

80 כי אין מקום ליקח "לעקאח" שתי פעמים.

81 יש מקשרים זה עם הכתוב (משלי ד, ב) "כי לקח טוב נתתי לכם תורתני אל תעזבו" (ועד שאומרים זה בעת בקשת הלעקאח או אכילתו) — שקאי על לימוד התורה וקיום מצוותי, הן מ"ע ("לקח

שנת עוז והדר,
 שנת פדות,
 שנת צהלה וצדקה,
 שנת קדושה וקוממיות,
 שנת רוממות,
 שנת ששון ושמחה,
 שנת תורה תשובה תפלה ותהלה.

ח. וכאמור לעיל, שכל ענינים אלו כבר נמשכו וכבר ישנם בכח (באופן של ר"ת),

ויהי רצון שיבואו בגלוי ממש, בטוב הנראה והנגלה ולמטה מעשרה טפחים, וביתר שאת ויתר עוז,

החל משנה טובה ומתוקה בפשטות [שב"פ פשטות" זו נמשכת ה"פשטות" דלמעלה⁸² — שהיא פשטות האמיתית ותכלית הרוחניות], ולעניי בשר בגשמיות — כהדגשת העבודה דערב יוהכ"פ, שהיא ע"י "אוכל ושותה" דוקא⁸³, באופן שנעשה דם ובשר כבשרו [ובפרט בסיום היום, זמן ההכנה לסעודה השני' דיום זה (שכנגד ה"אכילה פנימית" ביוהכ"פ)], ובאופן של שמחה [שהרי גם התשובה דערב יוהכ"פ, להיותה תשובה עילאה, ה"ה מתוך "שמחה רבה"],

והולכים מחיל אל חיל — מעבודת ערב יוהכ"פ, ל"אכילה פנימית" דיוהכ"פ, ואח"כ — "לך אוכל בשמחה לחמך" במוצאי יוהכ"פ⁸⁴; גילוי "שם הוי"ו" במחרת יוהכ"פ ("גאט'ס נאמען")⁸⁵, ובד' ימים שבין יוהכ"פ לסוכות (כנגד ד' אותיות שם הוי"ו)⁸⁶; זמן שמחתנו בשבעת ימי הסוכות ובשמע"צ ושמח"ת, ואח"כ — שבת בראשית שבה מברכים את החודש שלאח"ז (בכח ברכתו של הקב"ה בשבת פ' נצבים, כתורת הבעש"ט⁸⁷),

והולך ומוסיף ואור, עד שכל השנה היא שנה טובה ומבורכת בכל הפירושים ובכל הברכות,

עד לברכה העיקרית — גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

ד ואילך. ובכ"מ).
 84) ראה שר"ע אדה"ז או"ח סתרכ"ד ס"ט.
 85) ראה כש"ט הוספות סק"י. וש"נ.
 86) ראה פוקח עורים ע' 8. סה"מ תשי"א ע' 42.
 87) כש"ט הוספות סל"א.

82) כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר, שפשטות של איש ישראל (אנשים נשים וטף) מגיעה לפשטות שלמעלה (ראה כש"ט הוספות סקני"ד ואילך. וש"נ).
 83) ע"ד מעלת "פורים" על "יום הכפורים" (יום כפורים) — שאינו ע"י צום, אלא אדרבה, ע"י משתנה דוקא (ראה תו"א מג"א צה, סע"ד ואילך. צט,

שאז יקויים היעוד "ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך"⁸⁸, עד לתכלית ההתאחדות עם עצומ"ה, שהיא בגלוי מה שנאמר בפרשת השבוע "כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו",

[וזה יפעל ג"כ על כל העולם כולו (כמ"ש לפנ"ז⁸⁹ "יצב גבולות עמים למספר בני") ש"והיתה לה' המלוכה"⁹⁰ — הקשור עם מלכות משיח (כמובן מפסק הרמב"ם⁹¹), שהיא דבר אחד עם מלכותו של הקב"ה],

וכלשון הרמב"ם⁹² שב"אותו הזמן .. מעדנים מצויין כעפר .. ולא יהי עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד .. יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם שנאמר⁹³ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

עד לתכלית השלימות בדיעה — באופן של "אילו ידעתיו הייתיו"⁹⁴, [ובפרט ע"י הביאורים וכו' שנתגלו ע"י רבותינו נשיאינו, החל מנשיא דורנו, ולפנ"ז — אביו אדמו"ר נ"ע, אדמו"ר מהר"ש ("מלכתחילה אריבער"⁹⁵), אדמו"ר הצ"צ (שזהו שני הענינים שבמשיח צדקנו, "צמח" ו"צדק"⁹⁶), אדמו"ר האמצעי, ואדמו"ר הזקן, והמגיד והבעש"ט, עד להאריז"ל וספר הזהר שיפקן בי' מן גלותא ברחמי⁹⁷].

ט. ובפשטות — שע"י ההחלטות הנ"ל בענין אהבת ישראל ואחדות ישראל, מבטלים את סיבת הגלות⁹⁸, ובמילא באה תיכף ומיד הגאולה האמיתית והשלימה,

שהקב"ה בעצמו "מלקט" כאו"א מישראל, באופן של "תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"⁹⁹,

וכל ישראל — "בנערינו ובזקנינו גו' בכנינו ובבנותינו"¹⁰⁰ — והקב"ה (מלך ישראל ומלך כל העולם) בראשינו ואתנו יחד ("את שבותך"¹⁰¹) — הולכים, עם ענני שמיא, לארץ הקודש, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹⁰², ולירושלים עיר הקודש, ובהר הבית ובבית המקדש, עד לקודש הקדשים — ששם היא עבודת כהן גדול ביום הכיפורים, וע"י שבנ"י, אנשים נשים וטף, יאמרו סדר העבודה ב"שפתינו" —

88 ישע"י ל, כ. וראה תניא פל"ו.
 89 האזינו לב, ח.
 90 עובדי' בסופו.
 91 ה' מלכים ספי"א.
 92 שם ספי"ב.
 93 ישע"י יא, ט.
 94 ס' העיקרים מ"ב ספ"ל. מדרש שמואל פ"ו
 95 מ"ז. וראה סה"ש הי"ט ע' 26.
 96 אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תר"ז.
 96 ראה מעייני הישועה ע' 150 ואילך. וש"נ.
 97 זח"ג קכד, ב — ברע"מ.
 98 ראה יומא ט, ב.
 99 ישע"י כז, יב.
 100 בא יו"ד, ט.
 101 נצבים ל, ג. וראה מגילה כט, א. הובא בפרש"י עה"פ.
 102 עקב יא, יב.

פועלים הענין באופן של שלימות, עוד יותר מעבודת כה"ג עצמו (כפירוש אדה"ז הנ"ל¹⁰³),

ופועלים הענין ד"ונשלמה פרים שפתינו" בכל עניני יוהכ"פ — יום הקדוש, ו"אחת בשנה", ותיכף ומיד — "בכסה ליום חגיגנו"¹⁰⁴, ובמשך כל השנה כולה,

ומתוך שמחה פנימית, ושמחה גדולה — "תְּשַׂמַּח וְתִשְׂמַח", ו"הקהל את העם, האנשים והנשים והטף" בפשטות — זוכים לכתיבה וחתימה וגמר חתימה טובה, למטה מעשרה טפחים, תיכף ומיד ממש.

המחשבה) עם פשוטות הענינים כפי שנתגלה באותיות הדיבור והכתב עד לאותיות הדפוס. (104) תהלים פא, ד.

(103) בפנימיות התורה, אבל באופן של "יתפרנסון מיני", ונדפס באופן גלוי לכאו"א — היינו האחדות דפנימיות התורה (הקשורה עם פנימיות